

Albert Lax: «La música em sembla una teràpia ideal»

El músic granollerí presenta 'Tercer acte', el primer dels tres EPs que conformaran el seu segon llarga durada

Albert Lax | Arxiu

El rock del granollerí **Albert Lax** és una entitat en constant reconstrucció. El 2017, l'artista va debutar amb *The Deepest String* (Hidden Track Records), i el 2020 va presentar l'EP *Goldmund* (autoeditat). Avui publica l'EP *Tercer acte* (Satélite K, 2022), ja íntegrament en català: un treball que va més enllà del rock i que serà el primer de tres àlbums curts que conformaran el seu segon llarga durada, previst per al 2023.

Aquest EP és el primer de dos més que vindran, i que plegats conformaran un disc de llarga durada. Per què has volgut publicar les cançons amb aquest tempo i format?

He volgut representar de la millor manera possible el camí pel qual m'ha portat aquest disc. Tenia molt clar que volia fer un llarga durada, però la música m'anava portant per diferents camins. Finalment, vaig decidir dividir el disc en tres colors, que representessin tres èpoques diferents. El disc seran 10 temes que han estat escrits, la majoria, en aquest últim any, però que he volgut treballar per separat per no tancar-me en un estil massa definit.

I com seran els colors de cadascun dels EPs?

Aquest primer EP conté els temes més antics del disc, amb aquest to més sintètic; el següent recuperarà una mica els instruments acústics i, finalment, en els últims temes que he compost

ha aparegut el màgic equilibri que dona tot el sentit al disc. Estic superil·lusionat d'haver plantejat el disc d'aquesta manera perquè serà diferent de com ho havia fet fins ara. Em costarà ser pacient, però valdrà la pena!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Ou76v3SvrMQ>

En aquest disc t'has encarregat també de part de la producció. Com ha estat aquesta tasca?

No sempre es pot treballar amb totes les eines que t'agradaria. En els primers treballs, el Víctor Valiente em va acompanyar com a productor, i en un futur pròxim segur que ho tornarà a fer, però aquests temes demanaven que m'atrevis a trencar certs límits que jo mateix m'imposava. La idea del disc va néixer d'una manera molt espontània i ja tenia molt clar com volia que sonessin les cançons.

"Aquí caiem tots" deixa a un costat el teu rock més habitual per endinsar-se en un pop molt 'vuitanter' amb moltes capes de sintetitzadors i 'reverbs'.

Totalment. Va coincidir que en aquell moment escoltava molt al músic argentí **Charly García** i em vaig enamorar dels seus treballs dels anys 80, cosa que em va acostar a aquest so. El canvi de l'anglès al català també ha fet que em senti més atrevit a provar diferents colors.

A "Companya foscor" parles obertament de la depressió. La lletra ve motivada per una època fosca personal?

Aquests últims anys han estat molt durs per a tothom, i sentia el pes de la depressió d'una manera molt intensa, ja no només en mi, sinó en les persones que més estimo. Però la música em sembla una teràpia ideal, hi tinc una fe cega i, per això, vaig voler personificar la malaltia i tractar-la de tu a tu. Sol passar que els temes més durs acaben transformant-se en els més èpics!